

країні для підвищення своєї конкурентоспроможності за рахунок розвитку сектора ІКТ, складають значення субфакторів в рейтингах конкурентоспроможності. Слід звернути увагу на розвиток цифрової галузі та змінити підхід у її вдосконалення, а саме приваблювати вітчизняних та закордонних інвесторів, переглянути рівень інвестування державою, відбирати талановиті кадри та вдосконалювати їх вміння, розвивати освіту у цьому напрямку. У такому випадку Україна зможе вийти на новий рівень конкурентоспроможності у цифровій галузі [8].

Список використаних джерел:

1. Дробот Є.В. Управління конкурентоспроможністю національної економіки в умовах глобалізації. – СПб.: Троїцький міст. – 2015. – 224 с.
2. Пальгова В.О. Конкурентоспроможність міст в умовах просторового росту // Економічні відносини. – 2019. – Том 9. – № 3. – с. 1817-1826.
3. Портер М. Міжнародна конкуренція: конкурентні переваги країн. М.: Міжнародні відносини. – 1993. – С.896.
4. Доповідь про глобальну конкурентоспроможність 2018 [Електронний ресурс].- Режим доступу: <https://www.weforum.org/reports/the-global-competitiveness-report-2019>
5. Сопіна Н.В. Україна у світовому рейтингу цифрової конкурентоспроможності. Євразійський процес і цифрова трансформація господарських систем: збірник наукових статей за підсумками науково-дослідної конференції СПбГЕУ. – СПб.: Вид-во СПбГЕУ. – 2019. – С.156-160.
6. World Competitiveness Rankings 2019 [Електронний ресурс].- Режим доступу: <https://www.imd.org/contentassets/6b85960f0d1b42a0a07ba59c49e828fb/one-year-change-vertical.pdf>
7. Мировой рейтинг цифровой конкурентоспособности 2019 [Електронний ресурс].- Режим доступу: <https://www.imd.org/wcc/world-competitiveness-center-rankings/world-digital-competitiveness-rankings-2019>
8. Гринько Т. В. Шляхи підвищення конкурентоспроможності підприємства /Т.В. Гринько, Д.Д. Головка // Економіка і менеджмент 2018: перспективи інтеграції та інноваційного розвитку: зб. наук. праць Міжнар. наук-практ. Конф., 19-20 квіт. 2018 р.: у 8 т. – Т. 1. Економіка суб'єктів підприємництва: проблеми та перспективи економічного та соціального розвитку в ХХІ сторіччі -Дніпро: Біла К.О. – 2018. – С. 38–41.

Артеменко В. С.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

**ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСНОГО ПІДХОДУ
ДО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ**

Дослідження переваг і недоліків процесного управління показало, що основною його перевагою є формування чіткої картини того, що відбувається в організації, з усіма існуючими проблемами і вузькими місцями, які могли залишитися непоміченими при типовій організаційній структурі, яка зовні нормально виконує свої функції. Управління процесами також допомагає в зменшенні тимчасових затримок, оптимізації використання ресурсів, зниженні фінансових витрат, підвищенні ефективності організації праці, зростання задоволеності клієнтів і власних співробітників.

Крім того, орієнтація організації на процес дозволяє краще зрозуміти кінцеву мету і результати діяльності організації, а також роль в цьому співробітників. Але найголовніше –

це розуміння, що процеси і їх результати є реальною сполучною ланкою з клієнтами. Моделювання та аналіз процесів дозволяють розвинути організацію, поліпшити її ефективність і якість роботи.

За допомогою класичної функціональної структури підприємства можна отримати інформацію про центри прийняття рішень, а також зробити висновки про швидкість прийняття рішень і гнучкість підприємства. Організаційна структура за функціональним підходом представляє лише одну складову загального комплексу діяльності підприємства у вигляді дерева функцій. Однак, для того щоб мати можливість правильно приймати рішення, недостатньо знати, які існують відділи і як вони ієрархічно співпрацюють між собою, принципово важливим є розуміння того, яким чином відділи обмінюються результатами своєї роботи і тим самим реалізують кінцеву споживчу корисність для клієнта. Таким чином, під орієнтацією на процес розуміється така діяльність компанії, при якій вся робота підприємства розглядається як комбінація процесів або ланцюжків процесів. Тобто процеси компанії представляють собою ланцюжок, навантажений очікуваннями клієнтів, як внутрішніх, так і зовнішніх.

Але на підприємстві крім ланцюжка процесів, навантаженого очікуваннями клієнтів, існує також внутрішній взаємозв'язок цих процесів. Для того, щоб продемонструвати їхню взаємодію, доцільно використовувати карти або ландшафти бізнес-процесів.

У ландшафті процесів представлені ті процеси, які, з одного боку, реалізують корисну для клієнта роботу, а з іншого – забезпечують управління, підтримку і поліпшення. Суть даного підходу полягає в мисленні категоріями наскрізних ланцюжків процесів. Ландшафт процесів завжди специфічний для кожного конкретного підприємства і будується він таким чином, щоб представляти особливості та взаємозв'язки конкретного підприємства.

Побудова процесної системи управління компанією означає зміну організаційної структури компанії і надає тим самим вплив на всю організацію в цілому. З ростом організаційної зрілості компанії функціональний підхід поступово змінюється на процесний, що тягне за собою зміну як організаційної структури компанії, так і її процесів у декілька етапів.

Етап 1. Функціональна організація із процесною відповідальністю. На цьому етапі одночасно із відповідальністю за процеси на підприємстві, залишається функціональна відповідальність керівників відділів. Для таких найважливіших бізнес-процесів, як, наприклад, продаж і обробка замовлень, залучаються відповідальні за процеси, які відстежують реалізацію загальних цілей по бізнес-процесу крос-функціонально, іншими словами виходячи за рамки конкретних підрозділів, задіяних у виконанні цього процесу.

Етап 2. Матрична організація як структура із функціональною та процесною організацією. У цій формі організації співіснують і взаємодіють між собою функціональні і процесно-орієнтовані підходи. Завдання відповідального за процес полягає в тому, щоб забезпечувати задоволеність кінцевого клієнта, ініціювати та проводити організаційні заходи. Відповідальний за процес має повноваження визначати хід процесу, але не має оперативної відповідальності, яка і в даному випадку лежить на керівниках структурних підрозділів.

Етап 3. Процесно-орієнтована організація. Така структура вимагає послідовної орієнтації організації на бізнес-процеси. Вона призводить до того, що загальна відповідальність за процес знаходиться у відповідального за процес і він приймає рішення по тому, як цей процес повинен бути реалізований. Функціональне структурування підприємства усувається. Функції є тільки штабними ділянками, які обробляють певні підпроцеси і беруть на себе вирішення спеціальних завдань.

Саме процесний підхід, на відміну від функціонального, найбільш повно дозволяє врахувати такі важливі аспекти бізнесу, як орієнтація на кінцевий продукт, зацікавленість кожного виконавця в підвищенні якості кінцевого продукту і, як наслідок, зацікавленість в виконанні роботи. При переході від функціональної організації до процесно-орієнтованої необхідна повна підтримка такого підходу вищим керівництвом компанії, тому що така трансформація є радикальним перетворенням і зазвичай стикається із сильним опором на всіх ієрархічних рівнях управління компанією.

Виявлені переваги процесного підходу перед функціональним дозволяють зробити висновок про те, що в умовах динамічного розвитку з точки зору конкурентоспроможності процесно орієнтоване управління організацією є більш ефективним. У той же час, результатом обох підходів є одночасне проектування організаційної структури (функціональних областей) і порядку взаємодій в рамках цієї структури (процесів). Ці підходи, до певної міри, повинні застосовуватися паралельно.

Список використаних джерел:

1. Міхеєнко К.С. Управління бізнес-процесами підприємства на основі збалансованої системи показників / К.С. Міхеєнко // Інноваційна економіка. – 2016. – № 6. – С. 74-76. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/inek_2016_6_20
2. Чорнобай Л.І. Бізнес-процеси підприємства: загальна характеристика та економічна суть / Л.І. Чорнобай, О.І. Дума // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку. – 2016. – № 769. – С. 125-13

Артеменко В. С.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)
**ОЦІНКА СТАНУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ «ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ
ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНИЙ МЕХАНІЧНИЙ ЗАВОД»**

Приватне акціонерне товариство «Дніпропетровський експериментальний механічний завод» впроваджує свою діяльність понад 50 років.

За останні роки, основним видом діяльності товариства є надання в оренду власного нерухомого майна. Товариство співпрацює з виробничими компаніями, які, завдяки зручному розташуванню орендованої нерухомості, мають можливість забезпечувати понад 100 робітників робочими місцями.

На території товариства постійно проводяться роботи з благоустрою, задля поліпшення умов праці, як для своїх робітників, так і для робітників компаній, які знаходяться на території товариства.